

บทคัดย่อ

เรื่อง	แนวทางการสร้างความสมานฉันท์ในสังคมไทย	
ลักษณะวิชา	การเมือง (Politics)	
ผู้วิจัย	นายกิตติพงศ์ เสวตกิติธรรม	นักศึกษาหลักสูตร วปท. รุ่นที่ 5
	พันเอก เกรียงไกร ไกรลาศ	นักศึกษาหลักสูตร วปท. รุ่นที่ 5
	พลโท รวมพล มีชูอรรถ	นักศึกษาหลักสูตร วปท. รุ่นที่ 5
	นางสาววิริรินดา พูนพิพัฒน์	นักศึกษาหลักสูตร วปท. รุ่นที่ 5
	พันตรี อาณันย์ วัชรโรทัย	นักศึกษาหลักสูตร วปท. รุ่นที่ 5

การศึกษาแนวทางการสร้างความสมานฉันท์ในสังคมไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในสังคมไทย รวมถึงศึกษาอุปสรรคและข้อจำกัดในการสร้างความสมานฉันท์ และเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองในสังคมไทย โดยศึกษาประเด็นปัญหาที่แท้จริงที่ก่อให้เกิดความแตกแยกทางความคิดทางการเมืองที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 2548 จนถึงปัจจุบัน (ไม่รวมปัญหาการก่อความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้) การวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร ข้อมูล บทความ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความสมานฉันท์

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความขัดแย้งประกอบด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ ความขัดแย้งทางผลประโยชน์ ความขัดแย้งทางการเมือง และความขัดแย้งทางความคิดและความแตกแยกของประชาชน ขณะที่อุปสรรคในการสร้างความสมานฉันท์ในสังคมไทย ได้แก่ การขาดความจริงใจในการแก้ไขปัญหา และการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายของนักการเมืองที่มีอย่างรุนแรงในปัจจุบัน ส่วนแนวทางในการสร้างความสมานฉันท์ ระยะสั้น ประกอบด้วย 1. การสร้างความจริงใจในการปรองดอง 2. การให้มีคนกลางในการไกล่เกลี่ย 3. การปฏิรูปสื่อสารมวลชน และ 4. พรบ.ปรองดอง และการนิรโทษกรรม ขณะที่แนวทางในระยะยาว ประกอบด้วย 1. การแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม และ 2. การปฏิรูปการศึกษา การเมืองและประชาธิปไตย โดยกลุ่มผู้วิจัยเห็นว่าการแก้ไขปัญหานี้ทุกฝ่ายจะต้องให้ความสำคัญ มีความจริงใจและจริงจังในการแก้ไขปัญหา หากทางออกให้กับประเทศไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการหันหน้าเข้าหากัน การไกล่เกลี่ย โดยคนกลาง หรือการออก พ.ร.บ ปรองดอง เพื่อสร้างให้สังคมไทยกลับมาเป็นสังคมที่น่าอยู่และรักกันได้อีกครั้ง